

Arrest

nr. 297 600 van 24 november 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Bandah, in de Joka regio van het Hisarak district in de Nangarhar provincie, waar u woonde van uw geboorte tot kort voor uw vertrek uit het land. U ging twee jaar naar school maar diende nadien voor de dieren van de familie te zorgen.

Uw familie had een gastenkamer boven een opslagkelder buiten de muren van de compound waar jullie woonden, die vaak door de taliban gebruikt werd. Op een avond vielen troepen van de overheid de woning van het gezin binnen, en lieten verstaan dat ze het huis zouden bombarderen de volgende keer dat ze dachten dat er talibs in het gastenhuis verbleven, waarop uw vader het leeghaalde en sloot.

De dag erop kwamen taliban langs, die dan weer bevolen om het gastenhuis voor hen open te laten. Uw vader liet het echter op slot. Enkele dagen nadien kwamen er terug talibs langs die eisten dat hij het zou openmaken, maar uw vader weigerde. Toen hij een talib die het huis met geweld probeerde te openen wou tegenhouden werd hij neergeschoten. U was daar ook aanwezig en werd neergestoken, waarop u het bewustzijn verloor. Toen u wakker werd was u in een ziekenhuis in Jalalabad. Uw neef, die u naar daar had gebracht, gaf u te kennen dat de taliban u in uw eigen streek zochten omdat ze dachten dat u hen mogelijk zou verklikken. Daarop besloot u het land te verlaten.

U verliet Afghanistan na zo'n acht dagen in het ziekenhuis, en reide naar Iran waar u nog anderhalve maand moest bekomen. Daarop reisde u verder via Turkije, Griekenland, en verschillende Balkanlanden naar Slovaakije, en dan verder naar Oostenrijk, Duitsland en zo naar België, waar u aankwam op 23 november 2020 en ook internationale bescherming verzocht op 24 november 2020. Ter staving van uw relaas legt u een kopie van een taskara voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u bij terugkeer als ongelovige zou beschouwd worden na uw verblijf in Europa. U verwijst tevens naar een incident waarbij uw vader gedood werd en u verwond werd als redenen van uw vertrek uit het land. U bent er evenwel niet in geslaagd aannemelijk te maken hierdoor een gegronde vrees voor vervolging te dienen koesteren, omwille van onderstaande redenen.

*Wat betreft **ten eerste** uw bewering dat uw vader gedood werd door de taliban, en u door hen verwond werd, naar aanleiding van een geschil omtrent het openlaten van het gastenhuis van de familie, kan er niet om de vaststelling heen dat u van de zaken die u beweert geen enkel begin van bewijs voorlegt. Uw vader zou gedood zijn door de taliban, maar u presenteert geen overlijdensakte, geen aangifte van zijn dood en de moord op hem, geen PV van de politie, etc. (CGVS p. 11). Bij dezelfde gelegenheid zou u neergestoken zijn en naar een ziekenhuis in de stad gebracht zijn, maar ook dit kan u op geen enkele manier staven: u legt geen medisch verslag vanuit het ziekenhuis aldaar voor, geen aangifte van de steekpartij tegen u, geen vaststellingen gedaan in België, etc. (CGVS p. 12). Zeker voor uw eigen verwondingen gaat het excuus dat er in uw streek geen overheidsaanwezigheid was en er daarom geen aangifte gedaan kon worden, niet op, aangezien u zagezegd naar Jalalabad gebracht werd (CGVS p. 7), een stad op dat moment nog stevig in overheidshanden, waar u ook op gewezen werd en wat u erkent (CGVS p. 14). Dat u van hetgeen u voorhoudt geen enkel bewijs kan voorleggen ondermijnt daarom de aannemelijkheid van uw beweringen.*

***Ten tweede** vallen er ook bedenkingen te maken bij de aannemelijkheid van hetgeen u beweert op zich. U stelt dat de taliban met een twaalftal gewapende strijders naar het gastenhuis van uw familie kwamen en eisten dat uw vader dit voor hen zou openmaken. Toen hij weigerde en ze de deur wilden openbreken, probeerde hij hen ongewapend tegen te houden, en zou hij neergeschoten zijn, waarop u neergestoken werd omdat u zich naar uw vader toe wou begeven (CGVS p. 7, 11, 12). Dergelijke handelwijze veronderstelt een gratuite brutaliteit vanwege de taliban die moeilijk voor waar te nemen valt, en waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 11); het valt maar moeilijk te geloven dat ze met een dergelijk machtsverwicht uw vader zomaar zouden neerschieten en u daarop zouden neersteken, omwille van zo iets banaal als het wel dan niet op slot laten van een deur.*

*Deze voorgehouden overdreven brutaliteit staat **ten derde** dan weer in contrast met de bewering dat nadat de taliban u hadden neergestoken, ze u kennelijk verder ongemoeid lieten waardoor uw familie de kans kreeg u naar een ziekenhuis in Jalalabad te brengen (CGVS p. 7, 11, 12). Maar achteraf bedenken ze zich kennelijk, want u zou te horen hebben gekregen dat ze u naderhand zochten omdat ze bang waren dat u hen zou kunnen verklikken aan de overheid, waardoor deze hen zou kunnen bombarderen (CGSV*

p. 12). Gevraagd waarom ze u als getuige dan niet meteen gedood hebben toen ze daar nog de kans toe hadden, kan u er enkel op wijzen dat ze u toch al hadden neergestoken (CGVS p. 12).

Samenvattend houdt u voor dat naar aanleiding van een vraag om een deur niet op slot te laten, uw vader neergeschoten zou zijn en u neergestoken, zonder dat u deze zaken op enige manier kan aantonen, noch duidelijke redenen aanreikt waarom een dergelijk dispuut in dodelijk geweld zou ontaarden, noch waarom men u niettemin wel in leven liet maar u dan achteraf toch nog zou willen doden. Dit valt allemaal maar moeilijk voor waar te nemen.

Bovendien, los van de aannemelijkheid van hetgeen u voorhoudt, kan **ten vierde** de vraag gesteld worden of u tout court nog een vrees dient te koesteren op basis van het bovenstaande incident. U geeft aan dat de taliban u gezocht zou hebben omdat ze vreesden dat u hen zou kunnen verklikken aan de overheid die hen dan zou kunnen bombarderen (CGVS p. 12), maar deze overheid heeft ondertussen opgehouden te bestaan. Hier op gewezen, verandert u het geweer van schouder, en stelt u dat u anderzijds momenteel problemen zou kunnen kennen bij terugkeer omwille van uw verblijf in Europa (CGVS p. 14). Als u later in het persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd wordt expliciet te stellen waar u voor vreest bij terugkeer naar Afghanistan verwijst u wederom en enkel nog naar de mogelijkheid dat u gezien zou worden als ongelovige door uw verblijf in Europa (CGVS p. 17). Dit is een aanwijzing dat u los van de aannemelijkheid van het incident dat u voorhoudt, hier geen vrees voor vervolging voor koestert.

Wat betreft **ten vijfde** uw bewering dat u door uw verblijf in Europa als ongelovige beschouwd zou worden. U toont dit geenszins aan, en uit de beschikbare informatie (zie hierover ook infra) blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geviséerd of vervolgd. U dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U brengt immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen; laat staan dat u in concreto aannemelijk zou maken dat, door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden u daardoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. U komt niet verder dan de blote bewering dat u als ongelovige beschouwd zou worden. U kan op basis hiervan geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België, met name Duitsland en Oostenrijk (CGVS p. 15). U deed wel een verzoek om internationale bescherming in Slovaakse, maar zonder de intentie deze procedure te volbrengen – u gaf hier dan ook een valse identiteit en leeftijd op (CGVS p. 3, 4). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht met het oog op het volbrengen van de procedure, doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich

wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren,

zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen.** van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden.

Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden,

zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48/3 tot 48/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “wet van 15 december 1980), artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna “EVRM”), artikelen 4 tot 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel.”

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“1. VOORAFGAANDE OPMERKINGEN

Verzoeker wenst, als voorafgaande opmerking, te onderlijnen dat zijn identiteit en nationaliteit niet betwist worden door de verwerende partij.

Zo wordt het niet betwist dat verzoeker een Afghaanse staatsburger is en dat hij afkomstig is uit het dorp Bandah, behorend tot het district Hesarak, gelegen in de provincie Nangarhar.

2. BETREFFENDE DE VLUCHTELINGENSTATUS

2.1. Betreffende de bestreden beslissing

Verwerende partij meent dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, omwille van de volgende redenen :

- Gebrek aan bewijsstukken
- Onaannemelijkheid van de handelwijze van de taliban
- Geen actuele vrees sinds de machtsovername
- Geen verzoek om internationale bescherming in andere Europese landen

1) Gebrek aan bewijsstukken

Verwerende partij stelt vooreerst vast dat verzoeker geen bewijsstukken neerlegt om zijn verzoek om internationale bescherming te staven : [...]

Verzoeker heeft enkel zijn taskara kunnen neerleggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, maar heeft geen documenten kunnen neerleggen betreffende de dood van zijn vader of de verwondingen die hijzelf opgelopen heeft.

Voor wat betreft de dood van zijn vader, kan verzoeker enkel herhalen dat zijn regio, op dat moment, helemaal in de handen was van de taliban en er dus geen mogelijkheid was om aangifte te doen van de dood van zijn vader, om een overlijdensakte te bekomen, laat staan een procesverbaal van de politie... Het district Hesarak van de provincie Nangarhar is trouwens jarenlang één van de bastions geweest van de taliban. In de COI-Focus "Afghanistan : Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod" van maart 2020 (periode van vertrek van verzoeker uit Afghanistan) lezen wij: [...]

Echter, verzoeker woonde in een afgelegen dorp, in de Jokan-regio, en niet in het districtscentrum of een nabijgelegen dorp. **Gelet op de afwezigheid van de voormalige overheidsinstanties in zijn regio, heeft de familie van verzoeker geen bewijs van de moord van de vader van verzoeker.**

Voor wat betreft het feit dat verzoeker geen aangifte is gaan doen in Jalalabad "hoewel Jalalabad op dat moment in de handen was van de overheid", wenst verzoeker te benadrukken dat hij op dat moment **in een situatie van grote paniek vertoefde**. Hij was net gewond geraakt, zijn vader was net vermoord, hij werd wakker in een ziekenhuis in een stad die hij niet kende, en hoorde dat de taliban naar hem op zoek waren. Wie zou nu in dergelijke omstandigheden aangifte gaan doen bij de politie in een stad die ongeveer 60 kilometers veraf ligt van de plaats van de feiten? Er dient ook rekening gehouden te worden met de algemene context in Afghanistan : de capaciteiten van de Afghaanse politie en het vertrouwen van de bevolking in de Afghaanse politie waren zeker en vast niet te vergelijken met de situatie in België. Wat van een Belgische burger verwacht kan worden, kan natuurlijk niet verwacht worden van een Afghaanse burger. **Maar ook met de algemene context in Afghanistan, lijkt verwerende partij geen rekening gehouden te hebben.**

Voor wat betreft het bewijs van zijn eigen verwondingen en het feit dat hij in het ziekenhuis verbleven heeft in Afghanistan, wenst verzoeker te benadrukken dat hij zeker niet gedacht heeft om dergelijk bewijsmateriaal mee te nemen naar Europa. Hij is ook niet teruggekeerd naar zijn huis alvorens zijn land van herkomst te ontvluchten en heeft dergelijke documenten daar dus niet kunnen achterlaten.

De raadvrouw van verzoeker had reeds, per email van 18 augustus 2021 gevraagd aan het centrum van Jambes dat de verwondingen van verzoeker vastgesteld zouden worden door een dokter.

Verzoeker heeft voor het moment nog geen mogelijkheid gekregen om dit te doen. Hij zal proberen om, in de loop van deze procedure, een medisch attest neer te leggen. Verzoeker wenst echter Uw aandacht te trekken op het feit dat verwerende partij ook de **mogelijkheid heeft om een medisch onderzoek aan te vragen indien zij dit nodig zou achten voor de beoordeling van het verzoek**. Artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt inderdaad dat : [...] Door geen gebruik te maken van deze mogelijkheid, hoewel verwerende partij het blijkbaar essentieel achtte om bewijs te hebben van de verwondingen van verzoeker, schendt zij niet enkel dit artikel, maar ook haar zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker wenst verder te benadrukken dat het gebrek aan bewijsstukken op zich niet kan leiden tot een negatieve beslissing, in het bijzonder aangezien hij voldoende uitleg verschaft betreffende de redenen waarom hij geen bewijsstukken kan neerleggen voor de aangevoerde feiten.

In § 196 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees² lezen wij : [...]

Het feit dat een verzoeker om internationale bescherming vaak geen bewijsstukken kan neerleggen, legt uit waarom de asielinstanties ook belast zijn met een samenwerkingsplicht.

[...]

In casu, blijkt duidelijk dat verwerende partij haar samenwerkingsplicht niet heeft vervuld, o.a. aangezien zij geen medisch onderzoek heeft laten uitvoeren naar de verwondingen die verzoeker opgelopen heeft in Afghanistan. Dit was echter essentieel in het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, aangezien verzoeker duidelijk problemen ondervindt om de vervolgingsfeiten te bewijzen, en deze verwondingen een duidelijke aanwijzing zijn van het feit dat verzoeker reeds het slachtoffer is geweest van vervolgingsfeiten in het verleden (artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet).

Verzoeker is ook heel verrast door het belang dat plots wordt gehecht aan de Afghaanse documenten die hij al dan niet zou kunnen neerleggen, aangezien er toch heel vaak te lezen valt in weigeringsbeslissingen betreffende Afghaanse staatsburgers dat er geen geloof kan worden gehecht aan Afghaanse documenten, gelet op de corruptie in Afghanistan. **Ook in de beslissing van verzoeker lezen wij : "Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken" (bestreden beslissing, p. 2 en 3).**

De motivering van de bestreden beslissing omtrent het gebrek aan bewijsmateriaal is om al deze redenen gewoonweg niet serieus, en zelfs tegenstrijdig, te noemen.

2) Onaanneemelijkheid van de handelswijze van de taliban

Verwerende partij meent vervolgens dat de handelswijze van de taliban niet aanneemelijk zou zijn : [...]

Het is altijd verassend om vast te stellen hoe verwerende partij zich vereenzelvigt met de taliban en zichzelf toestaat om te oordelen over de aanneemelijkheid (of niet) van de handelswijze van een groepering die zo onvoorspelbaar, ongeïstitutionaliseerd en brutaal is als de taliban.

De aanneemelijkheid van een reactie / handelswijze is afhankelijk van verschillende, externe, factoren, waardoor de aanneemelijkheid van een reactie / handelswijze moeilijk te beoordelen is door een buitenstaander. Ook hier kunnen verschillende externe factoren de brutaliteit van de taliban verklaren : de uitgewisselde woorden, het temperament van de aanwezige personen, het al dan niet dringend karakter van de situatie, de sfeer, de interpersoonlijke relaties, enz.

Verzoeker heeft ook uitgelegd dat er een ruzie is ontstaan tussen de taliban en zijn vader, en dat zijn vader met geweld probeerde op te staan tegen de taliban [...] De vader van verzoeker werd dus waarschijnlijk doodgeschoten omdat hijzelf geweld gebruikte tegen de taliban.

Hoe dan ook is het verrassend dat verwerende partij verbaasd is over de "gratis brutaliteit" van een groepering die net bekend staat om haar "gratis brutaliteit" en die ook jarenlang door verwerende partij beschouwd werd als één van de belangrijkste vervolgingsactoren in Afghanistan.

Betreffende het feit dat de taliban verzoeker eerst "ongemoeid" lieten, maar hem achteraf toch zochten, wenst verzoeker het volgende op te merken :

Eerst en vooral kan moeilijk gezegd worden dat hij ongemoeid gelaten werd : hij werd neergestoken, voor dood achtergelaten, moest naar het ziekenhuis in Jalalabad gebracht worden en is ook verschillende dagen in het ziekenhuis gebleven.

Verder is de reactie van de taliban op het moment van de feiten voor verzoeker moeilijk te beoordelen : hij was op dat moment bewusteloos. De taliban dachten misschien dat hij aan zijn verwondingen zou overlijden (of al overleden was) ? Misschien zijn er op dat moment getuigen gepasseerd en moesten de taliban de vlucht nemen?

Hoe dan ook is het voor verzoeker (maar ook voor verwerende partij) heel moeilijk om te weten wat de taliban precies van plan waren. De taliban handelen naar hun eigen zin en dit op een onverwachte manier.

Verwachten van de asielzoeker dat hij de handelingen van zijn belagers verklaart, is buitensporig.

Verzoeker heeft heel gedetailleerde, overtuigende, consistente en coherente verklaringen afgelegd betreffende de vervolgingsfeiten, van het bezoek van de overheidstroepen tot zijn vlucht.

Verwerende partij merkt geen tegenstrijdigheden op. De verklaringen van verzoeker zijn aanneemelijk, niet overdreven en stroken met de realiteit.

De vervolgingsfeiten in vraag stellen, **enkel en alleen** omwille van de beweerde "onaanneemelijkheid" van de reactie van de taliban, is absoluut onaanvaardbaar, in het bijzonder gelet op de ernst van de aangevoerde vrees, de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en het feit dat de taliban een onvoorspelbare en weinig homogene groepering is.

3) Geen actuele vrees sinds de machtsovername Verwerende partij meent ook dat verzoeker geen actuele vrees meer dient te koesteren sinds de machtsovername : [...]

Ook dit argument houdt geen steek. Verzoeker werd reeds vervolgd in Afghanistan door de taliban : zijn vader werd vermoord en hijzelf werd heel fel verwond. De taliban hebben het dus duidelijk gemunt op de familie van verzoeker.

Wetende dat hij ondertussen naar Europa is gegaan, zullen de taliban hun wraak niet stoppen vanwege de loutere overweging dat verzoeker hen niet meer kan verklikken aan de voormalige overheid.

Verzoeker en de vader van verzoeker hebben zich destijds verzet tegen de taliban. Dit is voldoende om een risico op vervolging (wraak) aanneemelijk te maken, in het bijzonder aangezien de taliban nog steeds op zoek zijn naar verzoeker.

De machtsovername heeft het DNA van de taliban niet veranderd : zij blijven een fundamentalistische groepering, die geen oppositie of ander manier van denken tolereert en die haar macht en suprematie kost wat kost over de anderen wil laten gelden (zie infra)

4) Geen verzoek om internationale bescherming in andere Europese landen

Verwerende partij stelt uiteindelijk vast dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in andere Europese landen : [...]

Verzoeker heeft geen verzoek om internationale bescherming ingediend in de andere Europese lidstaten omdat hij het advies had gekregen om naar België te komen, aangezien er in België een grote Afghaanse gemeenschap is. Verzoeker heeft ook een half neef die in België verblijft (NPO, p. 5 en 15).

Verzoeker wijst erop dat de grote meerderheid van asielzoekers in België eerst langs een andere Europese lidstaat zijn gepasseerd zonder er (vrijwillig) een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Iets minder dan de helft van deze asielzoekers krijgt uiteindelijk ook een internationale beschermingsstatus toegekend in België door de verwerende partij (ongeveer 43,5 % in 2021), zonder dat hen verweten wordt dat zij geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in de andere Europese lidstaten.

Het feit dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Duitsland of in Oostenrijk, en dat hij zijn verzoek om internationale bescherming niet heeft verdergezet in Slowakije, is dus geen doorslaggevend element om te besluiten tot het feit dat verzoeker geen vrees voor vervolging (of ernstige schade) heeft in geval van terugkeer naar Afghanistan en dus geen nood heeft aan een internationale beschermingsstatus in België.

Verder wenst verzoeker te benadrukken dat hij in Slowakije fel geslagen werd door de politie en dat hij er onmenselijke en vernederende behandelingen heeft ondergaan. Voor hem was het in deze omstandigheden ondenkbaar om zijn verzoek om internationale bescherming verder te zetten in Slowakije, aangezien hij, door de personen die hem net moesten beschermen, mishandeld werd.

Waar de dossierbehandelaar gedurende het persoonlijk onderhoud meende dat verzoeker "er zijn hand niet voor draaide om tegen Europese ambtenaren te liegen" (NPO, p. 4), wenst verzoeker te repliceren dat deze zelfde Europese ambtenaren ook niet aarzelen om asielzoekers en migranten te slagen en te mishandelen. Deze opmerking getuigt van een aanzienlijk gebrek aan aandacht voor de uiterst moeilijke situatie waarin migranten zich bevinden tijdens hun reisroute en bij hun aankomst in Europa.

2.2. Betreffende de staatsgreep van de Taliban in augustus 2021 en de verwestering van verzoeker

Verzoeker heeft Afghanistan verlaten in 2020 en verblijft sinds bijna twee jaar in Europa. Dit gunde hem de tijd om zich aan te passen aan de Westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit.

Verzoeker heeft zich aangepast aan de Westerse levensstijl (de integratie van vreemdelingen is trouwens één van de pijlers van het migratiebeleid van de Belgische asielinstanties sinds meerdere jaren). Hij kleedt zich op een Westerse manier en gedraagt zich op een Westerse manier. Verzoeker spreekt Engels en Frans, heeft veel Belgische vrienden en is perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Voor hem is het bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de Taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving.

Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, hebbende een asielaanvraag ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld, zal een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de Taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Sharia-wet.

Voor verzoeker is het in dergelijke omstandigheden onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan.

Verzoeker vreest ook, bij terugkeer, om als "afvallige" te worden beschouwd.

De behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan werd de laatste jaren uitvoerig besproken en gedocumenteerd. De bezorgdheid is unaniem.

[uitgebreide analyse en verwijzing naar landeninformatie (onder andere rapporten van EUAA en UNHCR) in verband met de situatie bij terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in Europa; verwijzingen naar rechtspraak van de Raad]

In casu, heeft verwerende partij de persoonlijkheid van verzoekende partij helemaal niet beoordeeld. Voor verzoeker is het vandaag onmogelijk en denkbaar om terug te keren naar Afghanistan, omdat hij helemaal verwesterd is en ook op een Westerse manier denkt. Het zal voor hem onmogelijk zijn om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse manier van denken. Dit op zich zou al een vervolging zijn voor verzoeker.

[verwijzing naar rechtspraak van de Raad]

2.3. Betreffende het voordeel van twijfel

[theoretische uiteenzetting met betrekking tot het voordeel van de twijfel]

3. BETREFFENDE DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

3.1. Betreffende de foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekster in zijn land van herkomst (artikel 48/4, §2, b))

Verwerende partij betwist de machtsgreep van de Taliban in Afghanistan en de humanitaire gevolgen hiervan in een bepaalde mate niet.

Ze is echter van mening dat een dergelijke situatie alleen uitzonderlijk een schending van artikel 3 EVRM kunnen veroorzaken, indien de persoon in kwestie bij terugkeer in een situatie van extreme armoede met onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Volgens haar worden de precaire levensomstandigheden niet veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5 van de wet van 15.12.1980 maar zijn ze eerder een gevolg van de complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Dit wordt met klem betwist omwille van verschillende redenen die hieronder uiteengezet zullen worden.

Verzoekende partij meent inderdaad dat, sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

- *De humanitaire crisis in Afghanistan is een schending van artikel 3 EVRM.*

[...]

Enkele maanden na de val van de Afghaanse regering lijken de situatie in Afghanistan en de hongersnood aldaar echter in veel opzichten op de situatie in Somalië in 2011, en de elementen waarop het Hof zijn vaststelling van een veralgemeende situatie van schending van artikel 3 EVRM heeft gebaseerd, zijn ook thans in Afghanistan aanwezig.

- *Subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis/hongersnood*

[...]

- *Gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de Taliban*

Verzoeker onderlijnt vooreerst dat er een consensus bestaat tussen de buitenlandse waarnemers dat er momenteel nog een groot gebrek is aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, over de uiteindelijke intenties van de Taliban en over de vooruitzichten van het land.

[...]

- *Precaire levensomstandigheden: humanitaire crisis en hongersnood*

Ten gevolge van de machtsgreep van 2021 kent Afghanistan momenteel een ongekende hongersnood. De situatie is dramatisch.

[...]

Men begrijpt op basis van voorgaande bronnen dat na 20 jaar oorlog en het vetrek van de Westerse troepen, de situatie van Afghanistan nog dramatischer is dan in 2001. Kinderen bedelen op straat of worden zelfs verkocht in een poging om voedsel te kopen.

De gehele bevolking is in een strijd om te overleven.

- *Mensenrechtenschendingen als handelingen van de Taliban die de algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken*

De huidige precaire socioeconomische en humanitaire situatie wordt onder andere veroorzaakt door de handelingen van Taliban.

[...]

Een sprekend voorbeeld van de mate van volatiliteit van de huidige situatie in Afghanistan, zijn de scholingsperspectieven van de meisjes, onderwerp dat nochtans alle aandacht trekt van de internationale waarnemers. Hoewel de Taliban meegedeeld hadden dat alle kinderen, waaronder ook de meisjes, terug naar school zouden kunnen gaan, werd eind maart duidelijk dat deze belofte aan de internationale gemeenschap, maar vooral ook aan alle Afghanen, nooit uitgevoerd zal worden.

[...]

Het scholingsverbod van meisjes heeft natuurlijk dramatische gevolgen voor de Afghaanse bevolking, aangezien het de erkenning van het Talibanregime door de andere landen en het daarmee gepaarde hulpgeld om de crisis die het land doormaakt het hoofd te bieden (zie infra), zal vertragen.

Het scholingsverbod van meisjes is dus één van de opzettelijke handelingen van de Taliban die de algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken.

[...]

- *Verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis*

De huidige humanitaire crisis in Afghanistan houdt gedeeltelijk verband met de droogte, maar deze droogte heeft politieke oorzaken en de andere factoren die geleid hebben tot deze situatie zijn duidelijk het gevolg van daden van actoren.

[...]

Men begrijpt dat in tegenstelling tot wat de CGVS beweert, de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg is van het optreden van de actoren in de situatie.

- *Bewind van de Taliban*

Het huidige bewind van de Taliban, die door geen enkele Staat als officiële regering werd erkend, is zodanig conservatief en streng dat het gelijkenissen toont met het Al Shabaab-regime in Somalië die bekend staat om het volledig gebrek aan respect van de mensenrechten.

[...]

Verzoeker is in het bijzonder ongerust door de rapportering dat de verklaringen en garanties van de leiding van de Taliban in Kaboel rechtstreeks tegengesproken worden door acties van plaatselijke talibanleden. Verzoekende partij meent dan ook dat, sinds de machtsovername door de Taliban, de algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Betreffende de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4, §2, c))

In casu is verzoeker van mening dat Afghanistan zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit.

De redenering van verwerende partij hieromtrent wordt met klem betwist.

- *Incorrecte of gemanipuleerde informatie over realiteit ter plaatse*

Er dient opnieuw voldoende aandacht te worden besteed aan het feit dat men mogelijks niet over alle nodige informatie beschikt.

Inderdaad, sinds de Taliban de macht hebben overgenomen wordt de informatie gemanipuleerd: er komt weinig buiten Afghanistan en de informatie die wordt vrijgegeven, is volledig gemanipuleerd en in het voordeel van de Taliban verdraaid.

Bovendien werden vele (onafhankelijke) mediabronnen sinds de machtsovername verplicht om hun werk stop te zetten.

[...]

Hierdoor dient er met de nodige voorzichtigheid om te gaan met de cijfers, statistieken en bronnen die aanvallen recenseren.

De kans is groot dat de realiteit er nog somberder uitziet.

- *Betreffende het willekeurig geweld*

Verwerende partij stelt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire bescherming toe te kennen. Er dient ook willekeurig geweld te zijn, dewelke kan worden geëvalueerd door verschillende elementen.

Ons inziens worden burgers wel degelijk willekeurig slachtoffer van het willekeurig geweld ter plaatse.

[...]

- *Niveau van geweld en aantal burgerslachtoffers*

Verwerende partij stelt dat het niveau van geweld en het aantal burgerslachtoffers sinds de machtsgreep sterk zijn afgenomen.

Dit is ten sterkste betwistbaar. De situatie is nu complexer: de aanwezigheid van de Taliban deed de vrees van de bevolking sterk stijgen en maakte plaats voor een alomheersende onzekerheid en gebrek aan enig wettelijk kader, wat plaatselijke criminaliteit sterk deed groeien.

De Taliban handhaven gewelddadige praktijken die nog steeds even ernstig zijn als vroeger en moorden, kidnappings en aanslagen inhouden.

De rechten van minderheden en in het bijzonder vrouwen zijn meer dan ooit in gevaar.

Bovendien zijn andere gewelddadige groepen aanwezig die sommige aanvallen en aanslagen publiek claimen.

Er is dus geenszins sprake van een afname van het geweld. De vorm van deze laatste is simpelweg gewijzigd en het aantal burgerslachtoffers is nog steeds onrustwekkend maar minder gedocumenteerd.

[...]

- *Verdwijnen van een actor*

Verwerende partij tracht aan te halen dat er geen gewapend conflict meer gaande is in Afghanistan gezien er slechts één actor overblijft en de andere actoren het territorium hebben verlaten.

Dit wordt ten stelligste betwist.

Voorgaande bronnen vermelden reeds de aanvallen en aanslagen van de IS en ISKP die opkomen tegen de Taliban.

Daarnaast benadrukt men eveneens dat het conflict in Afghanistan foutief wordt geanalyseerd door de EU-Staten: [...]

Stellen dat er slechts één actor overblijft in het conflict en om die reden geen sprake is van gewapend conflict getuigt bijgevolg van een foutieve interpretatie en onvolledige analyse van de situatie in Afghanistan.

[...]

Er kan niet anders dan vast te stellen dat er in feite nog meerdere actors aanwezig zijn.

Bovendien dient men zich de vraag te stellen of een gewapend conflict inderdaad als afgerond kan worden beschouwd wanneer de Westerse naties zich hebben teruggetrokken om plaats te maken voor een terroristengroep die nog steeds niet als regering wordt beschouwd? Hebben de vroegere actoren die zich hebben teruggetrokken geen morele verantwoordelijkheid in dit verhaal?

[...]

- *Doelgericht geweld met collateral damage*

[...]

- *Conclusie*

Uit bovenstaande elementen kan men niet anders dan vaststellen dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt.

[...]

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgend stuk:

“3. OSAR, “Afghanistan: risques au retour liés à «l’occidentalisation», 26 maart 2021, [URL]”.

2.3. Bij de aanvullende nota van 21 september 2023 verwijst verweerder naar de volgende stukken middels URL:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, [URL]

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, [URL]

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022 [URL]

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on civilians in Afghanistan van juni 2023, [URL]”.

Hij voegt het volgende stuk aan de aanvullende nota: *“COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022.*

2.4. Bij de aanvullende nota van 28 september 2023 voegt verzoeker volgende stukken:

“1. Medisch attest

2. Werkdocumenten verzoeker”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker stelt dat hij Afghanistan is ontvlucht na een incident met de taliban, waarbij zijn vader werd vermoord en verzoeker werd verwond.

Blijkens de bestreden beslissing hecht verweerder geen enkel geloof aan dit incident, noch aan de vrees die verzoeker hieruit puurt.

Dienvolgens blijkt:

- verzoeker brengt geen enkel document bij ter staving van de dood van zijn vader of zijn eigen verwondingen ten gevolge van het incident;
- het is niet geloofwaardig dat de taliban, gelet op het machtsverwicht met een twaalfstal gewapende strijders, verzoekers vader zomaar zouden neerschieten en verzoeker daarop zouden neersteken omwille van iets banaals als het al dan niet op slot laten van een deur;
- er kan niet worden ingezien waarom men verzoeker tijdens dit incident wel in leven liet, maar hem dan achteraf nog zou willen doden;
- aangezien verzoeker verklaart dat de taliban hem zochten omdat ze vreesden dat verzoeker hen zou verklappen aan de overheid en deze overheid intussen heeft opgehouden te bestaan, dient de vraag te worden gesteld of verzoeker nog een vrees dient te koesteren op basis van het incident; dat verzoeker vervolgens (enkel nog) verwijst naar zijn vrees omwille van zijn verblijf in Europa, betreft een indicatie dat hij geen vrees voor vervolging koestert omwille van het incident;
- verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan vervolging zou dienen te vrezen omwille van zijn verblijf in Europa;
- volledigheidshalve wordt erop gewezen dat verzoeker geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde, met name Duitsland en Oostenrijk, en dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming in Slovakije niet opvolgde en zich er bediende van een valse identiteit en leeftijd.

Na kennisname van de elementen in het rechtsplegingsdossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas, noch aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn asielmotieven en het trachten weerleggen van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder. Verzoeker brengt – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – geen dienstig verweer of concrete elementen aan die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een geprononceerde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken.

5. Verweerder motiveert dat verzoeker geen enkel (begin) van bewijs bijbrengt aangaande de door hem voorgehouden feiten. De bestreden beslissing stelt:

*“Wat betreft **ten eerste** uw bewering dat uw vader gedood werd door de taliban, en u door hen verwond werd, naar aanleiding van een geschil omtrent het openlaten van het gastenhuis van de familie, kan er niet om de vaststelling heen dat u van de zaken die u beweert geen enkel begin van bewijs voorlegt. Uw vader zou gedood zijn door de taliban, maar u presenteert geen overlijdensakte, geen aangifte van zijn dood en de moord op hem, geen PV van de politie, etc. (CGVS p. 11). Bij dezelfde gelegenheid zou u neergestoken zijn en naar een ziekenhuis in de stad gebracht zijn, maar ook dit kan u op geen enkele manier staven: u legt geen medisch verslag vanuit het ziekenhuis aldaar voor, geen aangifte van de steekpartij tegen u, geen vaststellingen gedaan in België, etc. (CGVS p. 12). Zeker voor uw eigen verwondingen gaat het excuus dat er in uw streek geen overheidsaanwezigheid was en er daarom geen aangifte gedaan kon worden, niet op, aangezien u zogezegd naar Jalalabad gebracht werd (CGVS p. 7), een stad op dat moment nog stevig in overheidshanden, waar u ook op gewezen werd en wat u erkent (CGVS p. 14). Dat u van hetgeen u voorhoudt geen enkel bewijs kan voorleggen ondermijnt daarom de aannemelijkheid van uw beweringen.”.*

Verzoekers betoog in het verzoekschrift kan niet overtuigen ter weerlegging van de voormelde motivering.

Immers, verzoeker herhaalt in het verzoekschrift louter dat zijn regio in handen was van de taliban. Er valt echter niet in te zien – noch toont verzoeker dit met enig element aan – dat verzoekers familie geen overlijdensakte van verzoekers vader zou kunnen verkrijgen omwille van de aanwezigheid van de taliban in de regio, temeer gezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat de overheid evenzeer aanwezig was in zijn dorp (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Hoe dan ook biedt dit zeker geen uitleg voor de afwezigheid van enig document inzake verzoekers verblijf in het ziekenhuis in Jalalabad en kan dit evenmin verklaren dat verzoeker geen aangifte zou hebben gedaan van deze – wel zeer ernstige – feiten in Jalalabad.

Ook de persoonlijke vergoelijkingsen dat verzoeker in een grote paniek vertoefde en dat verzoeker er niet aan gedacht heeft om bewijsmateriaal over zijn verwondingen naar Europa mee te nemen, biedt geen bevredigende verklaring voor verzoekers nalatigheid om een aangifte te doen van deze zwaarwichtige feiten in Jalalabad en kan evenmin volstaan om enig gebrek aan (begin van) bewijs te rechtvaardigen.

Verder stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij aan het centrum van Jambes heeft gevraagd om medische vaststellingen te laten doen door een dokter in verband met zijn verwondingen, maar dat er nog geen mogelijkheid was om dit te doen. Hij wijst er daarnaast op dat verweerder overeenkomstig artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet een medisch onderzoek kan aanvragen en betoogt dat verweerder, door geen gebruik te maken van deze mogelijkheid hoewel deze het essentieel acht om bewijs te hebben van verzoekers verwondingen, dit artikel alsook de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Te dezen dient benadrukt dat artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet een mogelijkheid voorziet, en geenszins een wettelijke verplichting betreft, om dergelijk medisch onderzoek te gelasten. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat verweerder doelt op een (begin van) bewijs van verzoekers opname in het ziekenhuis van Jalalabad. Een loutere vaststelling van eventuele littekens door een arts in België kan geenszins gelden als bewijs voor verzoekers voorgehouden opname in het ziekenhuis van Jalalabad ten gevolge van een vermeende aanval door de taliban in verzoekers dorp van herkomst.

Waar verzoeker nog betoogt dat verweerder tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en onderzoeksdaden te stellen. Bij de commissaris-generaal is er slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort.

Hoe dan ook, de Raad stelt vast dat verzoeker bij de aanvullende nota van 28 september 2023 een medisch attest bijbrengt. Dit medisch attest is opgesteld op 28 juli 2022 in Jambes (België) door dokter J.C. en maakt melding van een genezing van een wonde van 17cm en een verticaal litteken van 7cm. Dit medisch attest kan echter niet aantonen dat verzoeker deze verwondingen opliep bij het door hem voorgehouden incident met de taliban in Afghanistan, noch dat hij omwille hiervan in het ziekenhuis in

Jalalabad werd opgenomen. Hoewel het attest het bestaan van verzoekers littekens aantoonde, vormt dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde littekens werden opgelopen, noch voor het feit dat deze werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of mentale problemen. De arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit laatste blijkt overigens ook uit de inhoud van het attest zelf (*“Selon les dires de la personne, ces lésions seraient dues à « coups de couteau »”*).

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, brengt verzoeker geen overtuigende bewijzen bij ter staving van zijn asielaanvraag en heeft hij evenmin een bevredigende verklaring voor de afwezigheid ervan.

6. Verder stelt de bestreden beslissing terecht dat het door verzoeker geschetste verloop van het incident niet aannemelijk is:

“Ten tweede vallen er ook bedenkingen te maken bij de aannemelijkheid van hetgeen u beweert op zich. U stelt dat de taliban met een twaalfstal gewapende strijders naar het gastenhuis van uw familie kwamen en eisten dat uw vader dit voor hen zou openmaken. Toen hij weigerde en ze de deur wilden openbreken, probeerde hij hen ongewapend tegen te houden, en zou hij neergeschoten zijn, waarop u neergestoken werd omdat u zich naar uw vader toe wou begeven (CGVS p. 7, 11, 12). Dergelijke handelwijze veronderstelt een gratuite brutaliteit vanwege de taliban die moeilijk voor waar te nemen valt, en waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 11); het valt maar moeilijk te geloven dat ze met een dergelijk machtsvertoon uw vader zomaar zouden neerschieten en u daarop zouden neersteken, omwille van zoiets banaal als het wel dan niet op slot laten van een deur.

Deze voorgehouden overdreven brutaliteit staat ten derde dan weer in contrast met de bewering dat nadat de taliban u hadden neergestoken, ze u kennelijk verder ongemoeid lieten waardoor uw familie de kans kreeg u naar een ziekenhuis in Jalalabad te brengen (CGVS p. 7, 11, 12). Maar achteraf bedenken ze zich kennelijk, want u zou te horen hebben gekregen dat ze u naderhand zochten omdat ze bang waren dat u hen zou kunnen verklikken aan de overheid, waardoor deze hen zou kunnen bombarderen (CGVS p. 12). Gevraagd waarom ze u als getuige dan niet meteen gedood hebben toen ze daar nog de kans toe hadden, kan u er enkel op wijzen dat ze u toch al hadden neergestoken (CGVS p. 12).

Samenvattend houdt u voor dat naar aanleiding van een vraag om een deur niet op slot te laten, uw vader neergeschoten zou zijn en u neergestoken, zonder dat u deze zaken op enige manier kan aantonen, noch duidelijke redenen aanreikt waarom een dergelijk dispuut in dodelijk geweld zou ontaarden, noch waarom men u niettemin wel in leven liet maar u dan achteraf toch nog zou willen doden. Dit valt allemaal maar moeilijk voor waar te nemen.”

Verzoekers verweer in het verzoekschrift betreft een loutere ontkenning en tegenspraak van de motivering en gevolgtrekkingen van verweerder. Verzoeker komt in wezen niet verder dan het louter stellen dat zijn aanvraag wel aannemelijk is, hetgeen bezwaarlijk afbreuk kan doen aan de voorstaande terecht en pertinente motivering van verweerder.

In navolging van verweerder kan in het licht van verzoekers verklaringen niet worden aangenomen dat de taliban verzoekers vader zouden doden en verzoeker zouden verwonden omwille van de genoemde banaliteit. Evenmin kan worden ingezien dat de taliban verzoeker als getuige dan niet meteen gedood hebben toen ze daar tijdens het incident de kans toe hadden, maar hem achteraf dan alsnog zouden willen doden.

7. Verder stelt verweerder terecht het volgende:

“Bovendien, los van de aannemelijkheid van hetgeen u voorhoudt, kan ten vierde de vraag gesteld worden of u tout court nog een vrees dient te koesteren op basis van het bovenstaande incident. U geeft aan dat de taliban u gezocht zou hebben omdat ze vreesden dat u hen zou kunnen verklikken aan de overheid die hen dan zou kunnen bombarderen (CGVS p. 12), maar deze overheid heeft ondertussen opgehouden te bestaan. Hier op gewezen, verandert u het geweer van schouder, en stelt u dat u anderzijds momenteel problemen zou kunnen kennen bij terugkeer omwille van uw verblijf in Europa (CGVS p. 14). Als u later in het persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd wordt expliciet te stellen waar u voor vreest bij terugkeer naar Afghanistan verwijst u wederom en enkel nog naar de mogelijkheid dat u gezien zou worden als ongelovige door uw verblijf in Europa (CGVS p. 17). Dit is een aanwijzing dat u los van de aannemelijkheid van het incident dat u voorhoudt, hier geen vrees voor vervolging voor koestert.”

Verzoeker biedt geen dienstig verweer tegen voormelde motivering.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat dit argument, met name dat de overheid ondertussen niet meer bestaat, geen steek houdt en dat het voldoende is voor de taliban dat verzoeker en zijn vader zich destijds tegen hen verzet hebben.

Verzoeker gaat hiermee echter voorbij aan zijn eigen verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Immers stelde verzoeker zelf, na confrontatie met het gegeven dat de overheid ondertussen heeft opgehouden te bestaan, dat hij ook problemen zou kennen bij terugkeer omwille van zijn verblijf in Europa (*"Ondertussen is er geen overheid meer tegen wie u zou kunnen klikken. Waarom denkt u dat de dreiging tegen u nog actueel zou zijn?"*, *"Nu de taliban te weten komen dat ik in Europa ben hebben ze daar echt probleem mee. Ze denken dat wie in Europa is ongelovige is. Dan heb je ook probleem;"*, *"Mocht u moeten terugkeren naar Afghanistan, waarom zou u dan bang hebben van taliban?"*, *"Ik zou er Problemen krijgen, ze zouden denken dat ik ongelovige ben, geen moslim meer ben, door verblijf Europa."*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Bovendien verwijst hij later, wanneer hem wordt gevraagd naar zijn vrees bij terugkeer, opnieuw en enkel nog naar de mogelijkheid dat hij zou gezien worden als een ongelovige door zijn verblijf in Europa (*"Wat vreest u te zullen overkomen indien u terugkeert naar Afghanistan?"*, *"Ik zal gedood worden."*, *"Waarom denkt u dat?"*, *"Beschouwen mensen van Europa als ongelovigen, als ik terugkeer zullen ze me hiervoor doden."*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Los van de onaannemelijkheid van het incident, kan hieruit slechts worden afgeleid dat verzoeker zelf meent dat de taliban hem niet (meer) viseert omwille van het incident voorafgaand aan zijn vertrek.

8. Volledigheidshalve kan, in navolging van verweerder, redelijkerwijze worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Dat verzoeker een verzoek indiende in Slowakije onder een valse identiteit en geboortedatum en vervolgens de procedure niet afwachtte, daarna op weg naar België naliët een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk en Duitsland te doen en uiteindelijk wachtte tot in België om een verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verzoekers verwijzingen naar slechte raadgevingen van derden kan zijn nalatigheid om eerder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dan wel zijn procedure in Slowakije op te volgen, niet verschonen. Verzoeker is immers verantwoordelijk voor zijn eigen daden en keuzes.

Verzoeker meent dat het feit dat hij geen verzoek om internationale bescherming in Duitsland en Oostenrijk heeft ingediend en zijn verzoek om internationale bescherming in Slowakije niet heeft verdergezet geen doorslaggevend element is om te besluiten dat hij geen vrees voor vervolging koestert. Verzoeker gaat eraan voorbij dat geenszins kan gesteld worden dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas louter omwille van zijn nalatigheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Duitsland en Oostenrijk en omwille van het niet opvolgen van zijn procedure in Slowakije werd afgewezen. Immers wijst het gebruik van het woord *"volledigheidshalve"* in de bestreden beslissing erop dat dit argument niet doorslaggevend is. Het is bovendien het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die verweerder heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen.

Verzoeker stelt nog dat hij in Slowakije fel geslagen werd door de politie en dat het voor hem ondenkbaar was om zijn procedure daar verder te zetten. Daargelaten dat verzoeker niet aantoonde dat hij werd mishandeld in Slowakije, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker andere Europese landen doorkruiste alvorens in België aan te komen en naliët om eerder om internationale bescherming te verzoeken.

9. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij Afghanistan in 2020 heeft verlaten en dat hij sinds 2 jaar in Europa verblijft. Hij stelt zich te hebben aangepast aan de Westerse levensstijl, zich te kleden en gedragen op een Westerse manier. Hij stelt dat hij Engels en Frans spreekt, veel Belgische vrienden heeft en perfect geïntegreerd is. Bij de aanvullende nota van 28 september 2023 voegt verzoeker loonfiches (stuk 2, bij aanvullende nota van 28 september 2023). In het verzoekschrift verwijst verzoeker uitgebreid naar

landeninformatie aangaande de situatie van “verwesterde” Afghanen bij terugkeer naar Afghanistan, alsook naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

9.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie, die door beide partijen wordt bijgebracht, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

9.2. *In casu* blijkt dat verzoeker Afghanistan in 2020 heeft verlaten en op 23 november 2020 in België is aangekomen. Bijgevolg verblijft verzoeker ongeveer 3 jaar in België.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geïdendeerd en vervolgd. De bestreden beslissing stelt:

“Wat betreft **ten vijfde** uw bewering dat u door uw verblijf in Europa als ongelovige beschouwd zou worden. U toont dit geenszins aan, en uit de beschikbare informatie (zie hierover ook *infra*) blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geïdendeerd of vervolgd. U dient zulks derhalve *in concreto* aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U brengt immers geen concrete elementen

aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen; laat staan dat u in concreto aannemelijk zou maken dat, door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden u daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. U komt niet verder dan de blote bewering dat u als ongelovige beschouwd zou worden. U kan op basis hiervan geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken.

[...]

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Bijkomend wordt vastgesteld dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op twintigjarige leeftijd reeds gevormd was naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen.

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waarden van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en integratie in België, maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Aangaande het uiterlijk van verzoeker, zoals zijn kledij, dient opgemerkt dat deze uiterlijke kenmerken niet van die aard zijn dat verzoeker deze niet kan aanpassen teneinde zich te conformeren naar de geldende normen van de Afghaanse maatschappij. Waar verzoeker bij aanvullende nota stavingstukken inzake de omstandigheden van zijn verblijf in België bijbrengt (stuk 2, bij aanvullende nota van 28 september 2023), kan hieruit niet blijken dat verzoekers gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Hieruit blijkt immers louter dat verzoeker werkzaam is op de Belgische arbeidsmarkt. Deze documenten tonen bijgevolg geenszins aan dat verzoeker zich (onbewust) bepaalde gedragingen, normen en waarden, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt te worden vervolgd.

Verzoeker heeft ook nog een netwerk in Afghanistan en heeft nog steeds contact met zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie, waaronder een rapport van OSAR (stuk 3, bij verzoekschrift), zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Op basis van de voorgaande vaststellingen dient benadrukt dat de verwijzing naar algemene informatie in het verzoekschrift niet kan aantonen dat verzoeker in geval van terugkeer een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, maar blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

Verzoeker gaat er met zijn verwijzing naar een arrest van de Raad aan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een vrees voor vervolging dient te koesteren, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (verzoekers taskara) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

13. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in

Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift (en in het bijzonder de stukken 8 en 10, neergelegd bij verzoekschrift), noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

14. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd - in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*.

Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld

aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker bekritiseert in het verzoekschrift de beoordeling van de veiligheidssituatie door verweerder, maar brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn, of is in sommige gevallen dezelfde, als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

15. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

W. MULS